

OEIAC

Suite

Estudi sobre la composició d'un àudio logo
i una peça musical breu.

Una identitat sonora amb un procés ètic visible

El 26 de març de 2026, l'Observatori d'Ètica en Intel·ligència Artificial de Catalunya (OEIAC) a la Universitat de Girona, em va comissionar la composició d'un àudio logo i una peça musical breu per a la identitat corporativa de l'OEIAC, l'Observatori d'Ètica en Intel·ligència Artificial de Catalunya.

L'àudio logo havia de ser un motiu curt i identificable, mentre que la peça seria una expansió d'aquest motiu i acomplir alguns criteris prefixats: tenir un discurs d'uns 3 minuts, poder ser reproduïda en cicle de manera que el final hauria de poder-se connectar amb el principi i, la més important, el procés creatiu havia d'utilitzar, de manera ètica, alguna intel·ligència artificial (IA).

TESI DE DISSENY

*Criteri, procés, IA,
ètica i creativitat.*

IDENTITAT

Motiu curt i reconeixible

MÈTODE

Criptograma musical + IA

IA ÈTICA

MIDI local i traçabilitat

BUCLE

Final que retorna a l'inici

Història d'un procés creatiu

Aquest estudi ressegueix el camí que porta de cinc lletres, OEIAC, a una identitat sonora pròpia. El document explica com la sigla es transforma en criptograma musical, d'aquí a una cèl·lula melòdica i a una progressió harmònica, i com la intel·ligència artificial intervé en el procés no com a autora substitutiva, sinó com a espai de desviació, joc i contrast. La OEIAC Suite apareix així com el resultat d'un diàleg entre institució, música, tecnologia i criteri humà.

01	Context i índex	06	IA i traçabilitat
02	Creativitat i sala de jocs	07	Diàleg amb Magenta Studio
03	Criptograma OEIAC	08	Dramatúrgia
04	Desenvolupament musical	09	Títol i genealogia
05	Progressió harmònica	10	Conclusions

Concepte Artístic

La música no neix aquí d'una inspiració abstracta ni d'una delegació automàtica en la màquina, sinó d'un conjunt de decisions artísticament justificades.

La creativitat és una sala de jocs

M'agrada pensar en la IA com una manera, com tantes altres, d'augmentar la creativitat pròpia i no com una opció per a delegar-la.

John Cleese, històric membre de Monty Python, entén la creativitat no pas com una superioritat intel·lectual, o com un talent misteriós, sinó com la conservació essencial de la capacitat de jugar que caracteritza els infants.

No es tracta de tenir idees brillants per inspiració divina, sinó d'aprendre a crear un entorn mental on les idees rares puguin aparèixer, i després tenir la disciplina, o l'ofici, per convertir-les en obra.

El pla, doncs, ha estat introduir diverses aplicacions d'IA dins la «sala de jocs», és a dir, l'estudi, per jugar amb elles. Però clar, primer calia trobar una «joguina» i un «joc» adients.

La creativitat és la conservació essencial de la capacitat de jugar que caracteritza els infants.

JOHN CLEESE, *Monty Python*

Idea de base

No convidem la IA perquè jugui per nosaltres, sinó perquè canviï els nostres hàbits i amplii la nostra manera de jugar.

Una sigla convertida en matèria musical

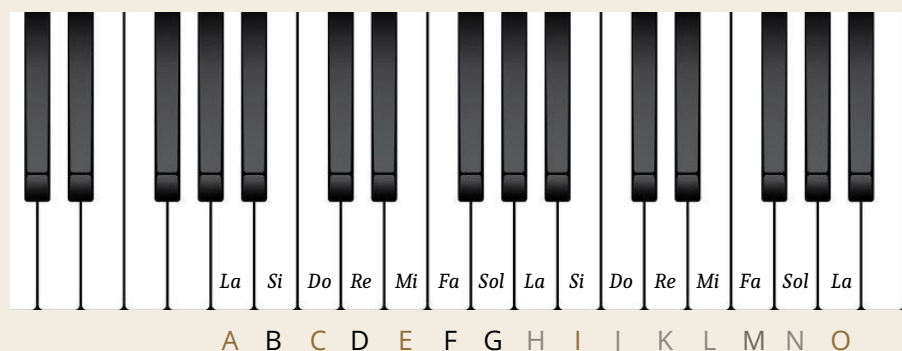
La notació alfabètica de les notes identifica A, B, C, D, E, F, G amb La, Si, Do, Re, Mi, Fa, Sol respectivament. És un llenguatge habitual en la música moderna, el jazz, l'harmonia funcional i els entorns digitals de producció musical. Aquesta mirada de seguida et permet veure que les lletres E, A i C d'OEIAC esdevenen material sonor immediat. Ja tindriem un Mi (E), un La (A) i un Do (C).

Per a les lletres que no pertanyen directament a l'alfabet musical, com la O i la I, es pot recórrer a una lògica propera al sistema francès de criptograma musical, que distribueix l'alfabet en files successives després de les set notes A–G. Segons aquesta correspondència, la O queda associada a A (La) i la I a B (Si). Aquesta regla no inventa encara la música, però estableix un camp de joc que transforma la sigla OEIAC en matèria sonora directa i traçable.

Lletra	Regla	Nota resultant
O	Cicle alfabètic = A dues octaves amunt	A / La5
E	Notació musical directa	E / Mi3
I	Cicle alfabètic = B octava amunt	B / Si3
A	Notació musical directa	A / La3
C	C alterat a C#	C# / Do#4

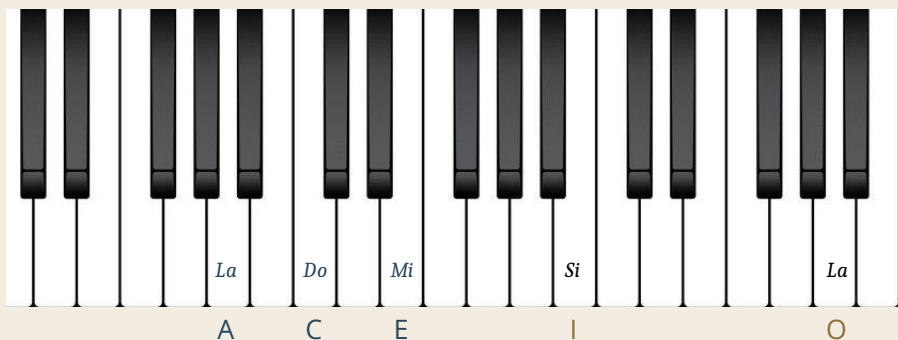
No és un recurs nou. Bach, Brahms, Schumann, Messiaen i molts altres han introduït criptogrames semblants a les seves composicions. Amb aquest petit joc, l'acrònim OEIAC ens dona un La (O), un Mi (E), un Si (I), un La (A), i un Do (C). Aquesta mirada ens permet evitar una assignació arbitrària de les lletres no musicals i mantenir una lògica coherent dins del procés compositiu. I encara més, ens ofereix una cèl·lula musical adequada per «jugar» amb la IA.

Seguint aquesta regla cíclica, després de G (Sol), la sèrie torna a començar. D'aquesta manera, H equivaldria a A (La), I a B (Si), i així successivament fins a arribar a O, que torna a correspondre a A (La). En aquest darrer cas, vaig decidir no tractar-la com una simple repetició de l'A, sinó com la seva reaparició en un registre superior. La O esdevé així una A (La) dues octaves més amunt: la mateixa identitat tonal, però situada en un altre pla de ressonància. La I, en canvi, queda assignada a B (Si) com a conseqüència directa del mateix cicle alfabètic. No és una nota "amagada" en la lletra, sinó el resultat d'una regla de traducció assumida i compositivament articulada.

El desenvolupament de la idea

De les cinc notes, o quatre si ens atenim a la classe d'altura de les notes, ja que La es repeteix, tres formen part de l'acord de La menor: La (A), Do (C) i Mi (E). El material, per majoria interna, ens porta clarament cap al «territori» o tonalitat de La.

Ara bé, prendre un acord menor com a motiu identitari breu d'un àudio logo té molts números per transmetre una sensació excessivament ombrívola. La solució artística demana convertir aquest La menor en un acord major, simplement augmentant mig to la tercera (el Do). La C del criptograma es manté com a identitat nominal, però és alterada a C# per donar al motiu un color major que, en general, transmet un esperit més lluminós.

Pel que fa a l'ordre de les notes en la melodia, res no impedeix que segueixin el mateix ordre que el de l'acrònim que les evoca. Per tant, quedaria així: O (La5), E (Mi3), I (Si3), A (La2), C (Do#3). Simplificant el ball d'octaves pujant les dues darreres notes una octava sencera i baixant una octava el La superior, ens queda una melodia coherent i adequada: O (La4), E (Mi3), I (Si3), A (La3), C (Do#4). Potser ja tindriem una bona part de l'àudio logo i també del tema principal de la peça.

Del motiu al camp harmònic

Pensant en la peça, i amb la mateixa filosofia del criptograma que ens ha portat fins aquí, per què no construir la part principal, la que conté l'àudio logo, sobre una progressió harmònica, o acords, que es fonamenti en les mateixes notes? Provem-ho: Partim de La (com s'ha dit, O=A=La). En el cercle de quintes, el Mi (E) és just al costat de La (A), a una quinta de distància tonal. Per tant, anem bé.

L'acord següent seria Si (I=B=Si). Si ens fixem, apareix just després de E, és a dir a una quinta de distància. Però aquí farem un ajust interessant. Convertirem l'acord de Si major (B) en menor (Bm). Vegem què passa si ho fem.

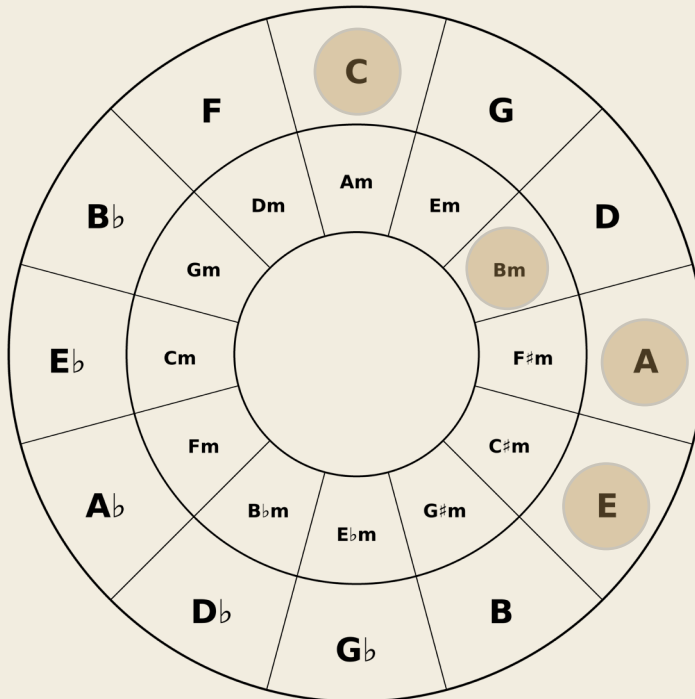
Aquesta decisió no és només una modulació de caràcter. Si bé l'opció de l'acord de Si (B) mantindria la continuïtat de la cadena de quintes La, Mi, Si (A-E-B), el mode menor introdueix una segona lectura. Si menor (Bm) és el relatiu menor de Re (D) major. I Re (D) ocupa, en el cercle de quintes, la posició immediatament anterior a A, és a dir, és la seva quarta ascendent o quinta descendent.

D'aquesta manera, fem que l'acord de Si menor (Bm) actuï com a frontissa. Conserva l'impuls expansiu de Mi (E) cap a Si (B), però fa aparèixer l'ombra de Re (D), és a dir, el territori o tonalitat que precedeix a La (A) en la roda. La progressió no avança simplement endavant en línia recta, respira al voltant del centre, que és l'acord de La (A), en aquest cas «O», que significa «Observatori». No sols observa cap «endavant», sinó també cap «endarrere». Ara ja tenim La (O=A), Mi (E), i Si menor (I=Bm).

Del Si menor (Bm) que representa la I de l'acrònim, tornariem a La (A) que seria el centre tonal. La darrera lletra, C, introdueix un gir diferent. Ja no continua la cadena de quintes, sinó que altera el color del centre. Després de tornar a La (A), l'aparentment estranya aparició de Do (C) emergeix a l'ombra del La (A), però en aquest cas, del La menor (Am). Si consultem el cercle de quintes, observarem que la relativa menor de Do (C) és, precisament, La menor (Am). El centre continua sent La (A) però la seva llum canvia.

Aquesta C final, la C de Catalunya dins la sigla OEIAC, no funciona com una etiqueta simbòlica afegida, sinó com una força interna que modifica la temperatura emocional de la progressió.

Aquest seguit de coincidències, que no resulta evident a primera vista, ens permet obtenir una progressió d'acords interessant per al començament de la peça, on es desenvoluparà el tema o leitmotiv identificador de l'OEIAC: La (A), Mi (E), Si menor (Bm), La (A), Do (C).

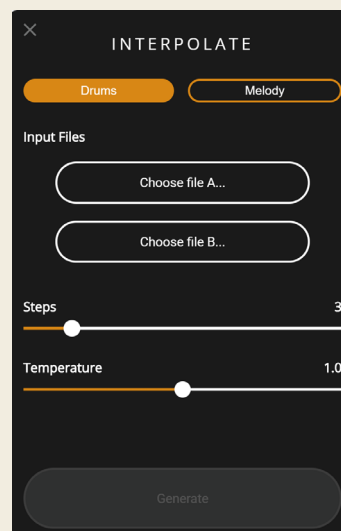
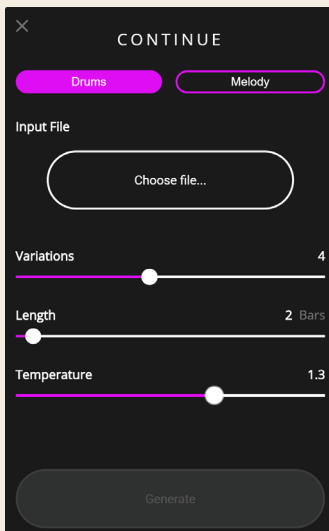
Cercle de quintes amb els centres harmònics A, E, Bm i C

La IA com a sistema de joc

Ja tenim «joguina» i «joc». Introduïm la IA en el procés, doncs. En aquest cas, he decidit treballar amb les aplicacions de *Google Magenta Studio*. L'ús de les versions *standalone* en mode local (no online), concretament **Continue** i **Interpolate**, ens permet incorporar IA al sistema compositiu sense desplaçar-ne el centre d'autoria.

El punt de partida no és una elaborada instrucció text-to-audio adreçada a una plataforma amb la petició genèrica de “fer una peça”, sinó material MIDI (*Musical Instrument Digital Interface*) prèviament definit. En aquest cas, el criptograma OEIAC, les seves correspondències musicals, la progressió harmònica i les decisions formals derivades del projecte.

Aquesta manera de treballar s'alinea amb el principi central del **Decàleg de bones pràctiques per a la pràctica artística amb IA**: la qualitat artística no depèn realment del resultat, sinó del criteri, la consciència i la responsabilitat amb què s'utilitza la tecnologia en el procés.

Magenta Studio resulta especialment adequat perquè treballa amb fitxers MIDI i no amb àudio final. En la versió utilitzada, les aplicacions funcionen seleccionant fitxers des de l'ordinador i generant nous resultats MIDI editables. **Continue** prolonga una melodia o patró donat, mentre que **Interpolate** combina característiques de fragments d'entrada per crear transicions o idees intermèdies seguint un paràmetre de «temperatura» que gradua l'excentricitat del resultat.

Això situa la IA en una fase intermèdia del procés. No lliura una obra acabada, sinó hipòtesis musicals que poden ser escoltades, seleccionades, modificades o descartades.

Aquesta opció de procés permet verificar punts concrets del decàleg, com ara **practicar la transparència**, perquè l'ús de la IA resulta identificable i explicable, **exercir el criteri**, perquè cap resultat és acceptat automàticament, i **mantenir el lideratge creatiu**, perquè la intenció artística, el sistema de correspondències i la forma final continuen dependent de decisions humanes.

També permet **assumir la responsabilitat artística** completa, ja que afavoreix la traçabilitat. Es pot reconstruir què s'havia introduït al sistema, quina operació s'hi havia aplicat i quins resultats havien estat incorporats o rebutjats. Aquests aspectes connecten directament amb els punts del decàleg que demanen **protegir la informació i la privacitat**, ja que el flux de treball declarat i documentat es manté en l'àmbit local, basat en fitxers MIDI, i no en una plataforma web de pujada / generació / descàrrega. Això també permet fer visible quan i com intervé la IA, utilitzar-la com a font de possibilitats, mantenir la intenció artística al centre i assumir la responsabilitat completa de l'obra publicada.

Practica la TRANSPARÈNCIA	Exercita el teu CRITERI	Honra el TREBALL PREVI	Respecta IDENTITATS i ESTILS	Mantén el LIDERATGE CREATIVU
Fes visible quan i com la IA forma part del teu procés creatiu.	Utilitza la IA com a font de possibilitats i pren decisions conscients sobre el resultat final.	Escull eines que respectin els drets dels creadors i que utilitzin dades amb llicència o domini públic.	Assegura't que la transformació creativa aporta valor propi i evita la reproducció encoberta de veus o estètiques reconegudes.	Situa la teva intenció artística al centre del procés i utilitza la tecnologia com a instrument.

En comparació amb altres plataformes de generació musical completa, especialment aquelles que produeixen àudio acabat a partir d'un text o d'una consigna sovint general, *Magenta Studio* ofereix un marc més acotat i més defensable per aquest projecte. No imita una veu concreta, no recrea una identitat artística recognoscible, no produeix una cançó final "a l'estil de", ni substitueix l'ofici compositiu per una simple tria / curadoria entre resultats.

Ens permet **honorar el treball previ** d'altres artistes, i **actuar amb respecte envers altres identitats i estils**. El procés es manté en el terreny de la variació, la fricció i l'exploració sobre material propi. Això encaixa amb la recomanació del decàleg d'evitar la reproducció encoberta de veus o estètiques reconegudes i d'assegurar que la transformació creativa aportí valor propi. En treballar sobre MIDI, les propostes generades per IA són editables i, per tant, permeten revisar, reelaborar i afinar els resultats abans d'incorporar-los a la peça.

Finalment, l'elecció de *Magenta Studio* també respon a una forma d'**autonomia tecnològica** basada en la **formació continuada** de l'artista. No es tracta d'adoptar acríticament qualsevol eina d'IA disponible, sinó d'escollir una tecnologia proporcional al projecte, comprensible en el seu funcionament bàsic i compatible amb un procés documentable.

La IA no apareix com una instància opaca d'autoria, sinó com un instrument de treball sotmès a revisió musical. D'aquesta manera, la *OEIAC Suite* pot incorporar intel·ligència artificial sense renunciar a tres exigències fonamentals del decàleg: transparència, responsabilitat i criteri artístic.

**Assumeix la
RESPONSABILITAT
COMPLETA**

El criteri emprat, l'ètica aplicada i l'impacte de l'obra formen part de la teva autoria. Mantén la traçabilitat del procés i la disposició de retre comptes sobre les decisions adoptades.

**Dona TEMPS
a l'obra**

Revisa, reelabora i afina els resultats. La qualitat requereix atenció, maduració i perspectiva.

**Protegeix la
INFORMACIÓ i
la PRIVACITAT**

Gestiona amb cura i responsabilitat totes les dades quan interactuis amb eines d'IA, preservant la privacitat i els drets de les persones implicades.

**FORMAT
contínuament**

Amplia el teu coneixement del llenguatge artístic i de les tecnologies que utilitzes per preservar la teva autonomia i veu com a creador/a.

**Exerceix la teva
AUTONOMIA
TECNOLÒGICA**

Informa't sobre condicions d'ús. Cerca solucions transparents, sostenibles i respectuoses amb els drets dels creadors i amb l'impacte social i ambiental.

Escoltar, iterar, decidir: el diàleg

Amb una primera mostra construïda a partir de les notes de l'àudio logo, l'aplicació *Continue*, configurada amb una temperatura aproximada d'entre 1,3 i 1,4, va començar a generar material poc aprofitable. La mostra inicial era massa breu i oferia al sistema un context insuficient per produir continuïtats musicalment significatives. Per aquest motiu, vaig ampliar el punt de partida i vaig crear una cèl·lula musical una mica més extensa, capaç de contenir no només les notes del criptograma, sinó també una primera indicació de direcció, respiració i caràcter.

A partir d'aquesta cèl·lula expandida, els resultats generats amb *Continue* van començar a ser més utilitzables, tot i que encara poc interessants com a material final.

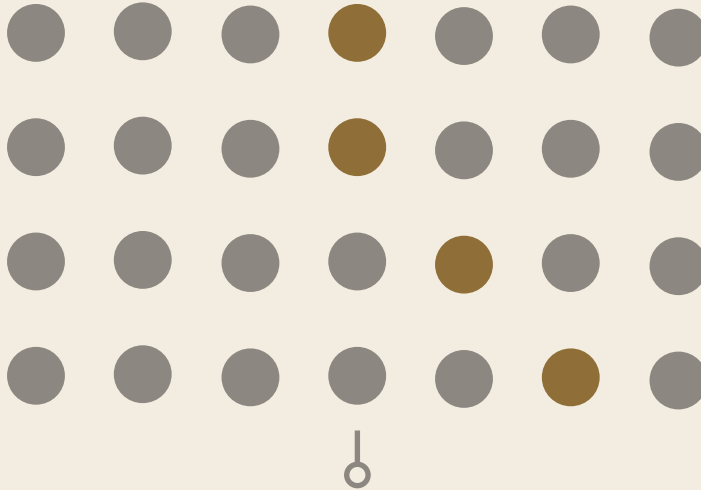
El següent pas va ser incorporar aquests resultats a *Interpolate*, una aplicació que permet generar materials intermedis a partir de dos arxius MIDI. En hibridar les propostes generades amb els arxius base de la cèl·lula expandida, van aparèixer fragments amb més tensió, variació i potencial compositiu.

El procés es va repetir de manera iterativa. Les solucions més suggeridores van ser tornades a combinar entre elles, escoltades, comparades, filtrades i tornades a processar pel *Continue*.

Exemple de *piano roll* dels motius escollits

28 propostes preseleccionades

4 motius incorporats

De les moltes iteracions d'aquest diàleg entre material inicial, generació automàtica i criteri compositiu humà en va sortir una primera selecció de 28 propostes.

Finalment, només quatre van ser escollides per ser treballades dins la peça. No eren necessàriament les més "correctes" ni les més previsibles, sinó aquelles que s'apartaven prou del que l'autor hauria escrit espontàniament, sense perdre relació amb el material d'origen.

En aquest sentit, la IA va actuar com una eina de creativitat augmentada. No va substituir la decisió compositiva, sinó que va introduir desviacions, derivades, aspreses i camins laterals sobre els quals exercir criteri musical.

Discurs sonor i dramaturgia

En abordar una composició musical se sol pensar en termes d'estructura, sovint donada pel gènere que es vol explorar. En el meu cas, i probablement degut a la meua part de formació en arts escèniques, fa temps que prefereixo abordar el discurs d'una peça musical en termes de dramaturgia.

Per aquesta raó, i tenint al cap que l'ésser humà es va inventar això de l'art per explicar històries, la pregunta era, quina història puc explicar? Sens dubte, una peça curta pot explicar moltes coses. I no oblidem premisses de partida com ara el seu caràcter identitari i la seva reproducció en bucle. La dramaturgia sempre condiona la proposta sonora, quins instruments apareixeran, quin protagonisme tindran, quan actuaran i quan callaran.

La peça, per tant, proposa una breu dramaturgia de transformació. D'un ordre institucional inicial passem a una zona de dispersió generativa, fins a cert punt caòtica, que progressivament és escoltada, filtrada i integrada fins a convertir-se en discurs compartit. No es tracta de representar la IA com una amenaça ni com una solució màgica, sinó com una força que necessita marc, criteri i responsabilitat.

TESI DRAMATÚRGICA

L'OEIAC Suite parteix de la idea que l'ètica no és un fre extern a la tecnologia, sinó una forma d'escolta i orientació.

La IA amplia el camp d'allò que és possible, però només el criteri humà transforma aquesta potència dispersa en forma, responsabilitat i sentit.

Institució. Presentació institucional protagonitzada per l'àudio logo i els acords descrits. l'àudio logo enceta i acaba aquesta primera part. L'arranjament orquestral permet evocar la idea d'institució i ordre concertat.

0:00 - 0:28

Dispersió. Exposició directa dels 4 motius generats per IA superposats. Es genera una dispersió gairebé aleatòria. Els sons de sintetitzadors marquen distància amb la primera idea orquestral, presentant un univers diferent, juganer i aparentment descontrolat.

0:29 - 0:42

Ordenació. Els motius comencen a ordenar-se a través de patrons rítmics de percussió que primer s'insinuen i després es consoliden en un joc de melodies juganer, fresc i nou. L'orquestra apareix de tant en tant en forma de secció de cordes que sembla vigilar aquest ordre.

0:43 - 1:13

Neobarroc. S'usa una de les melodies aportades per la IA per donar forma a un passatge de caràcter institucional, recordant la introducció. En aquest cas, la inspiració prové dels *Coronation Anthems* anglesos, o del barroc anglès cerimonial.

1:14 - 1:28

Integració. Les melodies aportades per la IA prenen possessió del discurs, però ara molt més ordenades i acompanyades per la secció de cordes i altres instruments orquestrals de manera present però subtil. També, instruments com la celesta, el glockenspiel, fan aparèixer l'àudio logo en diverses ocasions.

1:29 - 1:51

Treball interior. La presentació d'aquestes melodies es torna més interior, i alhora expansiva, donant a entendre que el procés de treball de l'OEIAAC sovint és de portes endins, però que la seva repercussió pot arribar a tenir una gran escala.

1:52 - 2:12

Culminació. Una fanfàrria en la qual s'uneixen instruments orquestrals i electrònics, mostra l'entusiasme per la culminació del treball conjunt per assolir el que ve just després.

2:13 - 2:30

Coherència. Les melodies aportades per la IA conflueixen en una sola melodia que sense ser perfecta, és coherent i adequada. Ha deixat de ser la dispersió inicial per esdevenir una melodia equilibrada i justa.

2:31 - 2:45

Continuïtat. Retornem a l'evocació del caràcter institucional amb la secció de neobarroc anglès cerimonial. Aquest passatge mostra que la feina de l'OEIAAC no s'acaba un cop assolit cert objectiu, sinó que ha de continuar vetllant perquè aquesta fita es mantingui en el temps. El final d'aquesta secció apunta directament al començament de la peça, i permet la seva reproducció en cicle.

2:46 - 3:01

(Nota: Aquests valors poden variar lleugerament en funció de la versió reproduïda.)

OEIAC Suite: Forma i memòria.

La *Illiac Suite*

Composta el 1957 per Lejaren Hiller i Leonard Isaacson a la Universitat d'Illinois, la Illiac Suite és considerada una de les primeres obres creades amb l'ajuda d'un ordinador.

Escrita per a quartet de corda i generada parcialment amb l'ordinador ILLIAC I, la peça va obrir una nova via d'exploració sobre la relació entre composició musical, sistemes algorítmics i criteri humà.

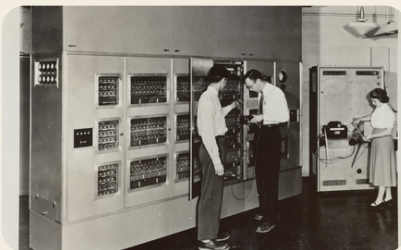

Foto: University of Illinois Library
Crèdit: Angela M. Waarala

El títol *OEIAC Suite* respon a una doble intenció. D'una banda, el terme suite remet a una forma musical construïda a partir d'una successió de moviments o seccions contrastades, però vinculades per un mateix material de base. En aquest cas, la peça no és una simple ampliació lineal de l'àudio logo, sinó un desplegament del seu motiu identitari en una sèrie de diferents estats: institucional, generatiu, dispers, ordenat, interior, celebratiu i continuatiu. Triar aquest títol permetia, doncs, entendre la peça com una petita arquitectura de transformacions al voltant d'uns mateixos nuclis sonors.

D'altra banda, *OEIAC Suite* conté una picada d'ullet deliberada a la *Illiac Suite*, composta el 1957 per Lejaren Hiller i Leonard Isaacson, sovint considerada una de les primeres obres musicals creades amb l'ajuda d'un ordinador. La referència no vol situar aquesta peça en una genealogia heroica de la computació musical, però sí reconèixer i honorar una continuïtat: la pregunta sobre com una màquina pot intervenir en un procés compositiu sense anul·lar el criteri humà. Si la *Illiac Suite* obria una porta històrica d'exploració a la composició algorítmica, la *OEIAC Suite* intenta travessar-la des d'un altre lloc, el de l'ètica, la traçabilitat i la responsabilitat artística.

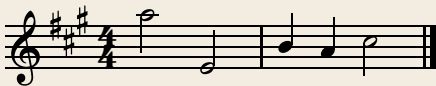
Criteri, joc i responsabilitat

La composició de l'àudio logo de l'OEIAC i de la *OEIAC Suite* parteix d'un gest mínim: cinc lletres, per construir un sistema de decisions musicals, tecnològiques i ètiques. La sigla esdevé criptograma, el criptograma es converteix en material sonor, i aquest material obre un procés on la IA no substitueix l'autor, sinó que introdueix desviacions, friccions i possibilitats inesperades.

La creativitat augmentada, en aquest cas, no consisteix a produir més ni a delegar millor, sinó a crear una distància fèrtil respecte dels propis automatismes. La màquina proposa; l'artista escolta, selecciona, transforma i assumeix. Per això el joc només té sentit quan hi ha regles, memòria i criteri.

La *OEIAC Suite* converteix aquest procés en dramaturgia sonora: d'un ordre inicial sorgeix una dispersió generativa que és progressivament escoltada, orientada i integrada. El retorn final al començament suggereix que l'ètica no és una meta assolida, sinó una pràctica contínua de vigilància i responsabilitat.

Crear amb IA no consisteix a preguntar què pot fer la màquina, sinó a decidir què estem disposats a assumir quan la fem entrar en el procés creatiu: quines regles li donem, quines desviacions escoltem, quins límits defensem i quina responsabilitat acceptem sobre allò que finalment decidim convertir en obra.

*Motiu de l'àudio logo
de l'OEIAC*

*Escolta o l'OEIAC Suite
des d'aquest enllaç QR.*

Autoria i composició:	Pere Pèries
Encàrrec:	OEIAC, Universitat de Girona
Data:	2026
Eines de composició:	Pro Tools, Steinberg Dorico,.
Instrumentació:	Prophet REV2, Hydrasynth, Roland Integra2, Yamaha Digital Piano, llibreries Spitfire Audio i Native Instruments Kontakt.
IA:	Google Magenta Studio
Disseny editorial:	Pere Pèries
Imatges:	Illiac Suite: University of Illinois Library Crèdit: Angela M. Waarala

OEIAC

Suite

Estudi sobre la composició d'un àudio logo
i una peça musical breu.

Pere Pèries · 2026

OEIAC

Observatori d'Ètica en
Intel·ligència Artificial
de Catalunya

Universitat
de Girona